

OSNOVNI SU U PODGORICI, po sudiji Biljani Vuksanović, u pravnoj stvari tužioca **EKANA JASAVIĆA**, iz Podgorice, koga zastupa Azra Jasavić, advokat iz Podgorice, Hercegovačka 51, protiv tužene **D.O.O. «JU MEDIA MONT»**, ul.13 Jul bb, Podgorica, koga zastupa izvršni direktor Milutinović Mladen čiji je punomoćnik Asanović Nebojša, advokat iz Podgorice, radi naknade nematerijalne štete, **vr.sp.125.000,00 eura**, nakon glavne i javne rasprave održane dana 14.09.2006.godine, u pridustvu stranaka, donio je dana 13.10.2006.godine

P R E S U D U

DJELIMIČNO SE USVAJA tužbeni zahtjev, pa se tužena obavezuje da tužiocu na ime naknade nematerijalne štete zbog povrede ugleda, časti i dostojanstva, usljed navoda iznijetih u dnevnom listu tuženog «Dan», koji je objavljen dana 01.08.2004.godine pod naslovom «Inspektor Ekan Jasavić koristio golfa iz kojeg je pucano na Duška Jovanovića», isplati iznos **od 8.000,00 eura** sa zateznom kamatom počev od presuđenja pa do konačne isplate, a sve prednje u roku od 15 dana po pravnosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

NAREĐUJE SE tuženoj objavljivanje izreke ove presude u dnevnom listu «Dan», u roku od 8 dana po pravnosnažnosti presude, pod prijetnjom izvršenja.

ODBIJA SE tužbeni zahtjev za isplatu naknade nematerijalne štete mimo dosuđenog, u iznosu od još 117,00,00 eura, kao i u dijelu kojem je traženo da se tuženi obaveže da navedenu presudu o svom trošku objavi u dnevnim listovima «Vijesti», «Pobjeda» i «Republika», u roku od 8 dana po pravnosnažnosti presude, **kao neosnovan**.

SVAKA STRANKA snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

Tužilac je u tužbi i u riječi na glavnoj raspravi preko svog punomoćnika u bitnom naveo, da je tuženi dana 01.08.2004.godine u svom dnevnom listu «Dan», objavio članak pod nazivom **«Inspektor Ekan Jasavić koristio golfa iz kojeg je pucano na Duška Jovanovića»**, kojim je oklevetao tužioca, obzirom da je navedenim tekstom tužiocu povrijeđena čast, ugled i dostojanstvo, kao i psihički i fizički integritet, ističući pri tom da je isti imao za cilj da iznese i pronese neistinite podatke koji mogu štetiti njegovoj časti i ugledu i time ga diskreditovati kao ličnost. Naime, navedenim tekstom tužilac se doveo u vezu sa ubistvom Duška Jovanovića, koga čak nije ni lično poznao, što nemjerljivo škodi njegovoj ličnosti. Naveli su da od avgusta mjeseca 2002.godine tužilac nije šef Odsjeka za motorna vozila pri CB-u Podgorica, te da je, dok je obavljao tu funkciju, tačnije dvije do tri sedmice, vozio predmetno vozilo i to u julu mjesecu 2002.godine, a ne dugo kako je to navedeno u tekstu. Nijesu istiniti ni navodi da je obavljao funkciju Visokog inspektora za borbu protiv trgovine ljudima. U tekstu je takođe neistinito navedeno da se tužilac ogriješio o zakon, da je hapšen i suspendovan a što je saopšteno na sledeći način: **«nakon policijske istrage utvrđeno je da je prilikom hapšenja dva mladića osumnjičena za sitni kriminal Jasavić njih odvezao, a njihovu majku odveo u drugu prostoriju i prisilio na oralni seks, zbog čega je bio suspendovan, a nedugo zatim unaprijeđen u inspektora za borbu protiv terorizma»**. Tužiocu je poznata činjenica da je tuženi veoma iscrpno izvještavao o slučaju slične sadržine, gdje je jedan od bivših službenika CB Podgorica bio suspendovan zbog radnji koje su se pripisale tužiocu, te da je protiv tog lica i vođen krivični postupak. Stoga tužioca čudi činjenica da su novinari koji su bili u posjedu informacija o identitetu tog lica jer su istog poistovjetili sa tužiocem. Upravo ova navodna «neiformisanost» tuženog ukazuje na njegovu namjeru za klevetanjem tužioca. Isto tako, nijesu istiniti navodi da je tužilac nekoliko puta saslušan u prostorijama CB Podgorica i da je pod budnim okom policije. Dakle, sve naprijed navedeno ukazuje da su povrijeđeni čast, ugled i dostojanstvo tužioca. Navedeni tekst je kod tužioca takođe stvorio osjećaj straha od poremećaja porodičnih odnosa, odnosa u društvu, od promjene ili gubljenja profesionalnog statusa i time moćnosti da zarađuje za egzistenciju i nastavi profesionalnu karijeru, kao i strah od ugroženosti psihičkog i fizičkog integriteta. Predmetni tekst se direktno odnosi na tužioca i napisan je namjerno, smišljeno, sa ciljem da diskredituje tužioca kao čovjeka, profesionalca, kao porodičnog čovjeka i člana društva.

Naime, povreda navedenih tužiočevih dobara učinjenih navedenim tekstom je najvišeg inteziteta i ne može se opravdati slobodom novinarskog izražavanja. Stoga je opravdano uvjerenje tužioca da nikada neće moći sprati «ljagu» nanijetu mu predmetnim tekstom, iz razloga što tužilac u dugom vremenskom trajanju trpi duševne bolove jakog inteziteta. Iz svega navedenog jasno proizilazi da je tuženi, iznoseći pretenciozno neistine za tužioca imao za cilj da, ugrožavajući ugled, dostojanstvo i čast istog, poveća tiraž lista «Dan» i time omogući sebi bolju finansijsku poziciju, beskrupulozno nudeći čitaocima na prodaju ljudske vrijednosti tužioca koje je on cijelog života gradio i koje za istog, kao i za njegovu porodicu imaju nemjerljiv duhovni značaj. Tuženi je, dakle, ovakvim ponašanjem pozvao svoje čitatelje i cjelokupnu javnost na linč koji je trebalo usmjeriti na tužioca.

Konačno, u završnoj riječi, tužilac je preko svog punomoćnika predložio da Sud u cjelosti usvoji tužbeni zahtjev.

Troškove postupka, punomoćnik tužioca je tražio po AT-u i to za pristupe na ročištima, na ime sastava tužbe, kao i na ime takse na tužbu i odluku suda.

Tuženi je u odgovoru na tužbu i u riječi na glavnoj raspravi, preko svog punomoćnika, u cjelosti osporavajući tužbeni zahtjev, istakao da je istina da je tuženi u svom dnevnom listu «Dan», dana 18.04.2004.godine na naslovnoj strani objavio tekst pod nazivom «Prema pisanju Frankfurtskih vijesti, inspektor Ekan Jasavić koristio golfa iz kojeg je pucano na Duška Jovanovića». Dakle, tuženi je samo prenio tekst iz dnevnih novina «Frankfurtske vijesti», koje su prethodno objavile navedeni tekst pod nazivom «Ubica pucao iz policijskog vozila», a autor je bio Budo Simonović. Treba napomenuti da su navedene novine renomirane i veoma cijenjene, kako u zemlji, tako i u inostranstvu, tako da stoji nedvosmislen zaključak da ako postoji nešto neistinito, ili djelimično istinito, da je tuženi onda bio u stvarnoj zabludi. Nadalje, da je tužilac objavio demant na pomenuti tekst u «Frankfurtskim vijestima», tuženi ne bi objavio navedeni tekst u svom listu, a opšte je poznato da ukoliko nemaju svoje izvore saznanja, mogu prenesti novinarske tekstove iz drugih različitih izvora, kao što su izvori drugih novina, tj.medija, a što je sve opet u skladu sa Zakonom o medijama i novinarskim kodeksom. Nadalje, što se tiče navoda da je tužilac vozio sporno vozilo iz kojeg je kasnije pucano na Duška Jovanovića, sam tuženi nije sporio da su nisu istiniti, samo što je sporno da je tužilac navedeno vozilo koristio kraći vremenski period nego što je to navedeno, dakle svega 2-3 sedmice. Takođe, tuženi spori i zahtjev tužioca da se presuda objavi pored

dnevnog lista «Dan» i u dnevnim listovima «Vijesti», «Republika» i «Pobjeda», pri čemu se tužilac ne poziva na pravni osnov ili bilo koji drugi osnov kojim bi obrazložio navedeni zahtjev.

Nadalje, spori i visinu tužbenog zahtjeva smatrajući da je isti neosnovan a uz to i previsoko postavljen.

Konačno, naveo je da je jasno da u radnjama tuženog nema protivpravnosti, obzirom da je postupao u svemu u skladu sa novinarskim kodeksom i Zakonom o medijama, te da tužilac na kraju i nije dokazao da je nastupila nematerijalna šteta i da uopšte ne postoji uzročno-posljedična veza između eventualno nastale štete i radnje tuženog.

Na osnovu svega navedenog, u završnoj riječi, punomoćnik tuženog je predložio da Sud u cjelosti odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan, dok troškove postupka nije tražio.

Provjeravajući činjenične navode iz tužbe i sa njima u vezi odgovora na tužbu, Sud je u dokaznom postupku, na glavnom pretresu proveo dokaze i to na način što je izvršio uvid u tekst objavljen u dnevnom listu «Dan» od 01.08.2004.godine, pod nazivom «Inspektor Ekan Jasavić koristio golfa iz kojeg je pucano na Duška Jovanovića», kao i u tekst «Ubica pucao iz policijskog vozila» u rubrici «Novi detalji o aferi u vezi sa atentatom Duška Jovanovića», u potpisu Budo Simonović, izvršio je uvid u privatnu tužbu protiv Mladena Milutinovića podnijetu od strane privatnog tužioca Ekana Jasavića od 24.10.2004.godine, zatim u svojstvu svjedoka saslušao Buda Simonovića, Milana Tomića, Raičević Mitra i Živković Dražena, saslušao u svojstvu parnične stranke tužioca Ekana Jasavića i konačno izvršio uvid u krivične spise Osnovnog suda u Podgorici K.br.05/286.

Analizirajući naprijed provedene dokaze koje je Sud cijenio kako pojedinačno, tako i u njihovoj ukupnosti, a slijedeći prvenstveno navode tužbe i odgovora na tužbu, Sud je na nesumnjiv način utvrdio da je tužbeni zahtjev djelimično osnovan, te je stoga odlučio kao u izreci presude, a sve iz sledećih razloga:

Među strankama nije sporno, a što je utvrđeno u uvidom u sporni tekst, da je tuženi u svom dnevnom listu «Dan» dana 01.08.2004.godine na naslovnoj strani objavio tekst pod naslovom «Inspektor Ekan Jasavić koristio golfa iz kojeg je pucano na Duška Jovanovića», da bi na drugoj strani istog izdanja, pod istim naslovom naveo sledeće «Vozilo Golf reg.oznaka PG 347-77 iz kojeg policija sumnja da je pucano na Duška Jovanovića direktora i glavnog i odgovornog urednika «Dan» po pisanju

«Frankfurtskih vijesti» jedno vrijeme vozio je inspektor podgoričkog CB-a za borbu protiv terorizma Ekan Jasavić....Prema pisanju «Frankfurtskih vijesti» vozilo nije vraćeno pravom vlasniku, već je registrovano na MUP Crne Gore i dugo ga je vozio inspektor Ekan Jasavić....Riječ je inače o čovjeku koji je donedavno obavljao funkciju Visokog inspektora za borbu protiv trgovine ljudima i rođenom bratu Ekrema Jasavića... Jasavić je, kako navodi ovaj list, dugo upravljao vozilom za koje se sumnja da je iz njega pucano na Jovanovića, sve dok se u jednoj istrazi nije ogriješio o zakon i bio uhapšen i suspendovan. Nakon interne policijske istrage utvrđeno je da je prilikom hapšenja dva mladića osumnjičena za sitni kriminal, Jasavić njih odvezao a njihovu majku odveo u drugu prostoriju i prisilio je na oralni seks, zbog čega je suspendovan, a nedugo zatim unaprijeđen u inspektora za borbu protiv terorizma».

Nije sporno ni da je dio navedenog teksta, a koji se odnosi na navode da je tužilac koristio golfa iz kojeg je pucano na Duška Jovanovića, da je kao Visoki inspektor za borbu protiv trgovine ljudima, povodom tog događaja bio više puta privođen i saslušan u proistorijama CB Podgorica, da je bio pod budnim okom policije, te da se u jednoj istrazi teže ogriješio o zakon i bio suspendovan, tuženi prenio iz teksta čiji je autor Budimir Simonović, dopisnik «Frankfurtskih vijesti», a dugogodišnji saradnik i lista «Dan», a koji je u svom iskazu bio decdian da je zaista napisao sporni tekst sa navedenim podacima, ističući pri tom da se list «Frankfurtske vijesti» ne distribuiraju na teritoriji RCG, te da on kao dopisnik tog lista sa teritorije RCG svoje tekstove preko Interneta šalje za Beograd, a zatim za Njujork, Frankfurt i Sidnej.

Iz iskaza svjedoka Rakočević Mitra, novinara lista «Dan» i autora spornog teksta, na čiji iskaz nije bilo primjedbi od strane tužioca i koji iskaz je Sud u cjelosti prihvatio kao istinit, Sud utvrđuje da su podaci koji se odnose na dio teksta «da je nakon interne policijske istrage utvrđeno da je prilikom hapšenja dva mladića osumnjičena za sitni kriminal, Jasavić njih odvezao, a njihovu majku odveo u drugu prostoriju i prisilio na oralni seks, zbog čega je suspendovan, a nedugo zatim unaprijeđen u Inspektora za borbu protiv terorizma», dobijeni od strane njihovog stalnog izvora iz MUP-a, te da se radilo nezvaničnoj informaciji.

Imajući u vidu utvrđeno činjenično stanje, Sud je našao da je tužiocu objavljivanjem spornog teksta od strane tuženog, povrijeđena čast, ugled i dostojanstvo. Naime, iako je nesporna činjenica je tužilac jedno vrijeme koristio vozilo iz kojeg je pucano na Duška Jovanovića, ali ne kao lično , već obavljajući svoje dužnosti u MUP-u, kao službeno vozilo, koju činjenicu je tuženi senzacionalistički istakao na naslovnoj strani lista

«Dan» povezujući je sa ubistvom Duška Jovanovića, te navodeći dalje da je tužilac povodom tog ubistva više puta bio privođen i saslušan i pod budnim okom policije, koje činjenice nisu tačne, a što je sud utvrdio iz iskaza svjedoka Milana Tomića, koji je u to vrijeme bio načelnik za krvne i seksualne delikte i direktno pretpostavljeni tužiocu, čiji iskaz je sud prihvatio kao jasan, precizan i objektivan, ukazuju na namjeru tuženog da tužioca dovede u direktnu vezu sa pomenutim ubistvom. Sud nalazi da tuženi u konkretnoj situaciji nije postupio dobronamjerno, već naprotiv, tendenciozno široj javnosti prezentirao i predstavio tužioca kao kriminalca.

Sud je pri ocjeni navedenog posebno imao u vidu i činjenicu da je riječ o događaju koji je uzdrmao široku javnost, dakle o ubistvu Duška Jovanovića, koji događaj je još uvijek aktuelan, koji je proizveo i još uvijek proizvodi jake tenzije u društvu, a u kojim situacijama se od novinara, kao «čuvara javnog reda» upravo i očekuje da postupaju profesionalno, dakle odgovorno kada njihove riječi mogu ne samo da pojačaju već stvorene tenzije, već upravo i da izazovu nasilje i nered i samim tim ugroze fizički i psihički integritet pojedinca.

Dakle ovi navodi posmatrani i uzeti u cjelini i na način na koji su saopšteni javnosti, upućuje Sud na zaključak da su od strane tuženog upravo usmjereni kao poziv i moralni atak na ličnost tužioca, njegovu reputaciju i dignitet. Pri tom, za Sud su sasvim irelevantni navodi tuženog da je ove neistinite informacije preuzeo od Frankfurtskih vijesti, čime bi se eventualno tuženi oslobodio od odgovornosti, obzirom da je i samim Zakonom o medijima, tačnije čl. 20 st. 2, eksplicitno predviđeno «ako medij objavi programski sadržaj kojim se narušava zakonom zaštićeni interes lica na koje se informacija odnosi ili kojim se vrijeđa čast ili integritet pojedinca, iznose ili prenose neistinite navodi o njegovom životu, znanju i sposobnostima, zainteresovano lice ima pravo na tužbu nadležnom sudu za nakandu štete protiv autora i osnivača medija».

Drugi dio teksta se odnosi na podatke plasirane javnosti da se Ekan Jasavić u jednoj istrazi ogriješio o zakon i bio uhapšen i suspendovan, da je nakon interne policijske istrage utvrđeno da je prilikom hapšenja dvojice maldića osumnjičeni za sitni kriminal, Jasavić njih odvezao, a njihovu majku odveo u drugu prostoiju i prisilio je na oralni seks, zbog čega je bio suspendovan, a nedugo zatim unaprijeđen u inspektora za borbu protiv terorizma. Sud se u neistinost navedenih podataka uvjerio uvidom u krivične spise Osnovnog suda K.br.05/286, gdje je utvrđeno da je upravo Murić Mustafi optužnicom stavljeno na teret krivično djelo koje je spornim tekstom tuženog pripisano tužiocu. Sud smatra da se tuženi

ne može opravdati navodima da se u cilju plasiranja ove informacije koristio svojim pouzdanim izvorima-službenicima MUP-a. Ovo stoga što i Rakčević Mitar, autor spornog teksta u svom iskazu je naveo da je riječ o nezvaničnoj informaciji dobijenoj od stalnog izvora koji, po navodima istog, nikada do sada nije dao netačnu informaciju. Sud nije našao opravdanja na strani tuženog što je propustio da ispuni svoju osnovnu obavezu da provjeri i verifikuje istinitost navoda koje su klevetničke za tužioca, u kojem slučaju se nije rukovodio osnovnim načelima Kodeksa novinara Crne Gore, a to je prije svega: da je dužnost novinara da poštuje istinu i istrajno traga za njom (član 1.), da je obaveza novinara da dopuni nepotpunu i ispravi netačnu informaciju, pogotovu onu koja može naškoditi (član 4.), da je pravo i obaveza novinara da štiti povjerljive izvore informacija, **ali i da uvijek provjeri motive povjerljivog izvora** (član 7), te da je novinar dužan da se krajnje pažljivo odnosi prema privatnom životu ljudi (član 8). Upravo suprotno, Sud je našao da tuženi u konkretnom slučaju nije postupio u dobroj namjeri da obavijesti javnost plasirajući im određene informacije, te da nije mogao bezuslovno da se osloni na navedeno, ne provjeravajući sam tačnost činjenica koje su mu dostavljene, te da je bilo neizbježno da ovakvim činjenicama bude i neizbježno nanijeta značajna šteta njegovom profesionalnom i ličnom ugledu.

Dakle, odgovornost tuženog ovdje upravo stoji u načinu saopštenja ovih podataka, a koji ne samo da su bili negativno usmjereni prema ličnosti tužioca, njegovoj časti, ugledu i dostojanstvu i samim tim je ugrozili, već upućuje Sud na zaključak da je tuženi postupao u svemu u suprotnosti sa svojom profesionalnom etikom, odnosno članu 3. Kodeksa Novinara Crne Gore u kojem je jasno predviđeno «da su za novinara činjenice neprikosnovene, **a da je njihova obaveza da ih stavlja u pravilan kontekst i onemogućiti njihovu zloupotrebu**».

Posebnu pažnju i analizu u konkretnom, treba posvetiti i slobodi izražavanja kao fundamentu slobodnog demokratskog društva. Naime, Ustavom RCG, članom 34 i Zakonom o medijima (čl.1) se jemči sloboda informisanja, međutim ova sloboda je ograničena standardima koji su sadržani u međunarodnim dokumentima o ljudskim pravima i slobodama, i treba se tumačiti i primjenjivati u skladu sa principima Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Članom 10. Evropske konvencije predviđeno je da svako ima pravo na slobodu izražavanja koje u sebi inkorporira i slobodu na mišljenje i da se primaju i daju informacije i ideje bez miješanja vlasti i bez obzira na državne granice. Međutim, upražnjavanje tih sloboda, obzirom da

sobom nosi obaveze i odgovornosti, ipak može biti predmet formalnosti, uslova, ograničenja i kazni na način propisan zakonom i ako su neophodne u demokratskom društvu.

Ovo ograničenje predviđeno je članom 36. Ustava RCG koja glasi «jamči se pravo na odgovor i pravo na ispravku objavljenog netačnog podatka ili obavještenja, kao i pravo na naknadu štete prouzrokovane objavljivanjem netačnog podatka ili obavještenja». Dakle, na sudu je da ocjeni da li je u svakom konkretnom slučaju postupano u granicama dozvoljene slobode izražavanja, odnosno, da li je upravo ovo zagantovano pravo zloupotrebjeno i time ugrožen psihički i fizički integritet određenog lica.

Navedeno, primijenjeno na novinarsku slobodu, upravo zbog postojanja dužnosti i odgovornosti sadržanih u sajmom pojmu izražavanja u vezi sa izvještavanjem o pitanjima od opšteg interesa, uslovljeno je time što upravo novinari i uopšteno medijske kuće, moraju da djeluju dobronamjerno u cilju obezbjeđivanja tačnih i pouzdanih obavještenja u skladu sa novinarskom etikom. Dakle, prilikom korišćenja ovog prava, novinari treba da budu sistematični i da se distanciraju od sadržaja teksta koji može da uvrijedi ili provocira druge, ili da nanese štetu njihovoj reputaciji.

Na osnovu svega navedenog, Sud nesumnjivo zaključuje da je objavljivanjem navedenog teksta došlo do povrede fizičkog i psihičkog integriteta tužioca kao čovjeka, njegovog dostojanstva i sigurnosti, kao Ustavom zagantovanog prava (čl.20), zbog koje tužilac trpi duševne bolove čija dužina i intezitet opravdavaju dosuđivanje nematerijalne štete, obzirom da je istim povrijeđena i dovedena u pitanje njegova čast, ugled i dostojanstvo, te da je u tom pravcu tužbeni zahtjev osnovan i stoga mu priznao pravo na naknadu nematerijalne štete u vidu moralne satisfakcije, obzirom da se povreda prava ličnosti ne može izraziti novčanim ekvivalentom, a shodno članu 200. ZOO-a.

Prilikom odmjeravanja visine naknade, Sud je imao u vidu iskaz tužioca dat u svojstvu parnične strane, cijeneći ga kao iskrenog i istinitog, iz kojeg je utvrdio da je sporni tekst objavljen početkom avgusta, na Ilindan kada se njegova porodica i veliki broj prijatelja okuplja u Plavu, da je zatim uslijedilo njihovo drugačije ophođenje prema njemu, da su ga posmatrali kao krivca, distancirali od njega, izbjegavali, pa čak i kolege koji nijesu sumnjali u njegovu nevinost u konkretnom slučaju, da se kod njega, nakon objavljivanjem teksta, pojavio i strah za ličnu bezbjednost, kao i bezbjednost njegove porodice, da se sve to odrazilo i na njegov

profesionalni renome u smislu da je stagniran u pogledu napredovanja u profesionalnoj karijeri, te da konačno trpi duševne bolove i kao roditelj obzirom da njegove kćerke i dana danas trpe provokacije na račun objavljenog teksta, te da sumnja da će se ikada sprati «ljaga» sa njegovog imena i imena njegove porodice nanešena ovim klevetama.

Sud je imajući u vidu naprijed navedeno, našao da novčana naknada u iznosu od 8.000,00 eura predstavlja dovoljnu moralnu satisfakciju za povrijeđen ugled, čast i dostojanstvo tužioca, dok je preostali dio u iznosu od 117.000,00 eura odbio kao neosnovan. Prilikom odlučivanju o zahtjevu za naknadu nematerijalne štete, kao i visini njene naknade, Sud je vodio računa o značaju povrijeđenog dobra i cilju kome služi ta naknada, kao i da se njome ne pogoduje težnjama koje nijesu spojive sa njenom prirodom i društvenom svrhom, pa je imajući u vidu da je objavljivanje članka imalo ozbiljne posledice na tužiloca našao, da dosuđeni novčani iznos u potpunosti odgovara pretrpljenoj povredi prava ličnosti.

Sud je prilikom odlučivanja imao u vidu i važeću sudsku praksu da se za slučaj nakanade nematerijalne štete u slučaju pretrpljenih duševnih bolova zbog smrti bliskog lica dosuđuje iznos u rasponu od 10.000-20.000,00 eura., a čiji je intezitet duševnih bolova po ocjeni Suda mnogo jači od inteziteta i trajanja pretrpljenih duševnih bolova u konkretnom slučaju.

Na dosuđeni iznos, tužiocu pripada pravo na odgovarajuću zateznu kamatu, u skladu sa zakonom, od dana presuđenja pa do konačne isplate.

Sud je takođe usvojio tužbeni zahtjev tužioca u dijelu kojim je obavezao tuženog da o svom trošku objavi ovu presude u dnevnom listu «Dan», imajući u vidu da član 199. ZOO-a propisuje da u slučaju povrede prava ličnosti može narediti objavljivanje presude, odnosno ispravke, ili narediti da štetnik povuče izjavu kojom je učinjena povreda, dok je tužbeni zahtjev tužioca da se tuženi obaveže da omogući da se presuda objavi u dnevničkim listovima «Vijesti», «Pobjeda» i «Republika», Sud odbio kao neosnovan, obzirom da nalazi da nema zakonskog utemeljenja za njegovo usvajanje.

Kako je tužilac djelimično uspio u sporu i to sa neznatnim dijelom usvojenog tužbenog zahtjeva-svega 6%, to je Sud odlučio da, shodno članu 152. stav 1. ZPP-a, svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Sud je cijenio i ostale provedene dokaze, pa je našao da su irelevantni za drugačije presuđenje ove pravne stvari.

Na osnovu izloženog, odlučeno je kao u izreci presude.

OSNOVNI SUD U PODGORICI
Dana, 13.10.2006.godine

SUDIJA,
Biljana Vuksanović

